

V šoli.

Tončika je bila jako lena deklica. Med letom se nij nikoli nič učila, pa je tudi malokedaj lepo pisala. Ko je prišel čas izpraševanja, gre k svojej prijateljici Miciki in jo prosi, naj bi jej posodila svoje naloge, da bi je prepisala. Micika jej odgovori: „Ne morem, in tudi ne smem ti jih posoditi. To bi bila prevara (goljufija). Idi in poprosi gospoda učitelja, naj bi ti oni pri nalogah malo pomagali, ter jim obljubi, da se bodeš zanaprej bolje učila.“ Ali Tončika neče nič vedeti od tega. Ko jej Micika svojih nalog ne dá, vzame je skrivaj in je prepiše. V šoli pri izpraševanju so bile vse one deklice poklicane, katere so se dobro učile. Na zadnje pokliče učitelj tudi Tončiko. Mislila je, da jo bodo pohvalili; ali hudo se je prevarila. Gospod učitelj pogleda Tončiko in reče učenkam: „Z veliko žalostjo vam moram povedati, da izmej vseh mojih učenk je bila Tončika najbolj lena. Mislila je, da ne vem kako slabo je med letom naloge pisala; zato je vzela naloge od pridne Micike in jih je prepisala. Za zdaj ne rečem ničesa, samo to želim, da bi se poboljšala in bila pridnejša, ter bi ne delala sebi in meni sramote. Tončika se je zelo jokala, ko je prišla domov, in je tožila učitelja svojemu očetu. A oče jo ostro pokarajo in jej reko: „Prav so imeli gospod učitelj, da so te osramotili pred tvojimi tovarišicami; poboljšaj se in bodi drugipot pridnejša!“

Barbika Höchtel-nova.

Pota previdnosti božje.

Nek ubog čevljar je sedel pozno zvečer v svojej hiži za mizo in je pre-mišljal čudna pota previdnosti božje. Truden od dela nagne glavo na mizo in kmalu terdo zaspi. Ko je tako spal, pozabivši na ves trud in nadloge, sanjalo se mu je nekaj čudnega, in te svoje sanje pripovedoval je drugi dan svojim so-sedom nekako tako-le:

„Poslušajte, povedati vam hočem čudne sanje, ki sem je imel denes po noči. Sanjalo se mi je, da sem potoval skozi velik temen gozd, v katerem sem se zgubil. Dolgo sem taval sim ter tjá po gozdu, da bi prišel zopet na pravi pot, pa zastonj. Ko nisem znal niti naprej niti nazaj, začel sem upiti in ljudi na pomoč klicati. In res, kmalu se mi prikaže zal mladenič, ki mi pravi, da je angelj božji in je prišel, da mi pokaže pota previdnosti božje. Prime me za roko in me pelje iz gozda. Kmalu prideva do neke kerčme, v katerej naju kerčmar prav prijazno sprejme ter nama prav dobro postreže. „Še nikoli v svojem življenji nijsem bil tako vesel, kakor sem denes,“ reče kerčmar čez nekaj časa; „kajti povedati vama moram, da se je denes moj največji sovražnik spravil z manoj in mi v znamenje vednega prijateljstva podaril ovi lepi sreberni, od znotraj po-zlačeni kozarec.“ Ko sva potem z angeljem zapustila omenjeno kerčmo, je angelj ukradel kerčmarju oni lepi kozarec in je šel dalje z manoj. Jaz sem se ves pot jezil nad angeljem in mu očital njegovo pregreho. Ali angelj me tolaži in pravi: „Molči, to so pota previdnosti božje.“